

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **D. H. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 21 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2025, č. j. OAM-78/VL-VL12-VL11-Z-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 3. 2. 2025 brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2025, č. j. OAM-78/VL-VL12-VL11-Z-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), přičemž dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil do 9. 5. 2025.

II. Napadené rozhodnutí a skutečnosti, které mu předcházely

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že 15. 1. 2025 policejní hlídka kontrolovala žalobce, který předložil průkaz povolení k pobytu v Maďarsku č. X. Lustrací v systémech policie bylo zjištěno, že maďarský průkaz povolení k pobytu je veden v systému SIS. Bylo zjištěno, že žalobci byl vydán příkaz k vycestování ze schengenského prostoru.
3. Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2025, č. j. KRPB-11452-20/ČJ-2025-060027-Z, Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje (dále jen „krajské ředitelství“), zajistilo žalobce za účelem správního vyhoštění
4. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 16. 1. 2025 žalobce uvedl, že odcestoval z Vietnamu dne 3. 5. 2024 do Maďarska na své dva cestovní doklady. Jedním z dokladů prokázal svou totožnost při odletu z Vietnamu, druhým po příletu do Maďarska. Na území Maďarska žalobce pracoval tři nebo čtyři měsíce, následně odcestoval do Prahy, kde žil asi dva měsíce u kamaráda. Následně se přesunul do Brna, kde brigádně pracoval do doby, než jej policie zajistila poblíž bydliště. Uvedl, že je zdravý, ve Vietnamu má matku a bratra. V České republice chtěl žalobce zůstat a pracovat. Ve Vietnamu žalobce neměl žádné problémy se státní mocí či bezpečnostními složkami, nikdy nebyl trestně stíhán, neměl problémy kvůli své rase, národnosti, etnické příslušnosti, náboženství či politickému přesvědčení či příslušnosti k sociální skupině. Ve Vietnamu se má kam vrátit.
5. Žalobce dne 20. 1. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
6. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stanovil dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 9. 5. 2025. Žalovaný uvedl, že žalobce pobývá v České republice bez platného oprávnění k pobytu, přičemž Maďarsko mu zakázalo vstup na území smluvních států s platností do 19. 12. 2029. Žalobci ve vlasti nic nehrozí, v návratu mu nic nebrání, má se kam vrátit, ve Vietnamu žije žalobcova rodina. Je zdravý. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení nevyplynulo nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti o mezinárodní ochranu skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu před zadržením a umístěním v zařízení pro zajištění cizinců. V České republice pobýval minimálně dva měsíce. Z jednání žalobce je zřejmé, že svou žádost podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou a pokud by žalobce nebyl zadržen policií, nikdy by žádost o mezinárodní ochranu nepodal.
7. Žalobce bylo třeba zajistit a taktéž nebylo možné přistoupit k zvláštním opatřením podle zákona o azylu, jelikož lze usuzovat na to, že by navázal na svůj nelegální pobyt na území České republiky a nevyčkal by na výsledek řízení ve věci mezinárodní ochrany. Uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření, která by mu správní orgán uložil. Co se týče doby zajištění, zdůraznil žalovaný především, že nelze vyloučit nutnost posuzovat žádost žalobce o

mezinárodní ochranu z hledisek naplnění podmínek § 12 - § 14b zákona o azylu. Žalovaný popsal, jakým způsobem dospěl k délce doby zajištění (90 + 15 + 5 dní).

III. Žaloba

8. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, proč upřednostnil zajištění před jinými zákonnými alternativami. Žalovaný dále stanovil nepřiměřeně dlouhou dobu zajištění vzhledem k okolnostem případu. Napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné odůvodnění, vykazuje tak známky zmatečnosti a neobsahuje individuální posouzení věci.
9. Žalobce provedl obecný exkurz týkající se ukládání zvláštních opatření. Žalobce měl za to, že žalovaný měl přistoupit k uložení zvláštního opatření. Žalobce totiž žalovaného vyrozuměl, že u něj lze uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
10. Žalovaný stanovil podle žalobce nepřiměřeně dlouhou dobu zajištění. Zajištění v délce 110 dní zvolil žalovaný pro to, aby se vyhnul své povinnosti přezkoumávat pravidelně důvody zajištění. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nedostatečné, protože žalovaný délku zajištění odůvodnil pouze tím, že jde o maximální zákonnou délku zajištění a zároveň maximální zákonnou délku řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neodůvodnil, proč je potřeba žalobce zajistit do 9. 5. 2025. Napadené rozhodnutí tak neobsahuje žádnou přezkoumatelnou úvahu o délce zajištění. Žalovaný měl stanovit kratší délku zajištění a teprve v závislosti na průběhu řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu měl přistoupit k prodloužení zajištění.
11. Žalobce doplnil, že se správními orgány spolupracuje, sdělil své jméno a příjmení, datum a místo narození, místo trvalého pobytu, státní příslušnost. Navíc žalobce nekladl při svém zadržení žádný odpor, na kladené otázky při pohovoru odpovídal pravdivě a celkově žalovanému poskytoval součinnost.
12. Závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
13. Dodatečně zaslal žalobce krajskému soudu Doklad (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 5. 2. 2025, podle kterého ubytovatel potvrdil, že poskytne žalobci ubytování na adrese Žalkovice 9, Žalkovice, na dobu bez omezení.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 2. 2025 žalovaný uvedl, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení policií a po zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z jednání žalobce je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění. Žalovaný byl přesvědčen, že pokud by žalobce palčivě pociťoval potřebu mezinárodní ochrany, podal by žádost bezprostředně poté, co by k tomu měl příležitost. Žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií, byť tak mohl učinit již dříve. Žalovaný měl za to, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo u žalobce motivováno pouhou snahou zmařit nucený návrat do vlasti. Sám žalobce žádné relevantní problémy ve své vlasti neuvedl, naopak sdělil, že mu v návratu do Vietnamu nic nebrání, a nic mu tam nehrozí. Aniž by žalovaný jakkoli předjímal výsledek řízení o

mezinárodní ochraně, přistoupil žalovaný k zajištění žalobce jako k preventivnímu opatření, které má zabezpečit dostupnost žalobce pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně.

15. Podle žalovaného u žalobce existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný má za to, že v případě zrušení zajištění žalobce po dobu řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany by žalobce nevyčkal výsledku řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu, ale naopak by navázal na svůj nelegální pobyt. Z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a ve věci správního vyhoštění, a že s ohledem na jeho dosavadní přístup k předpisům a zákonům České republiky nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
16. Žalovaný také řádně posoudil délku zajištění, a z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že stanovil kratší délku zajištění, s možností prodloužení, toto dostatečně zdůvodnil a rozhodnutí žalovaného není zmatečné a je zcela správné a individualizované.
17. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
19. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhl do pěti dnů ode dne podání žaloby a krajský soud neshledal, že by to bylo pro rozhodnutí věci nezbytné.
20. Krajský soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný „v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení

mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

23. Při posouzení podmínek zajištění podle citovaného ustanovení se neposuzuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Postačí pouze zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Skutečnost, že žadatel v žádosti podané v zařízení pro zajištění cizinců tvrdí okolnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány relevantními z hlediska mezinárodní ochrany, nevylučuje postup podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozhodnutí o zajištění nijak nepředjímá výsledek řízení o mezinárodní ochraně, ani jej nenahrazuje.
24. Důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) o azylu, je obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění (příp. extradici nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu). Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro řízení o správním vyhoštění a pro výkon případného rozhodnutí o vyhoštění, stane-li se vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (viz např. rozsudek č. j. 1 Azs 349/2016-48). Skutečnost, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“ Nejvyšší správní soud potvrdil také např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31.
25. K výkladu důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se vyjádřil Soudní dvůr EU v usnesení ze dne 3. 6. 2021 ve věci J. A. proti Slovinsku, C-186/21 PPU, podle něhož tento důvod obsahuje dvě odlišné kumulativní podmínky. Jednak *podmínku zajištění žadatele za účelem vyhoštění a jednak podmínku existence přiměřených důvodů, založených na objektivních kritériích, domnívat se, že žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení* (bod 36). Příkladem objektivního kritéria, kterého se orgány mohou dovolávat, je skutečnost, že žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení (bod 37). Obdobně se k naplnění důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 288/2016-27, v němž uvedl, že jsou v daném ustanovení obsaženy tři podmínky, za kterých lze vydat rozhodnutí o zajištění. První podmínkou je podání žádosti až v zařízení pro zajištění cizinců, druhou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem se vyhnout hrozícímu vyhoštění nebo jej pozdržet, a konečně třetí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany nebylo možno podat dříve. Tyto podmínky je přitom třeba splnit kumulativně (současně).
26. V posuzované věci je nesporné, že žalobce přicestoval do České republiky nelegálně a nesnažil se tuto skutečnost napravit. Byl si vědom, že pobývá na území České republiky bez pobytového oprávnění a skrýval se za účelem nelegálního pobytu v České republice. O

mezinárodní ochranu požádal až poté, kdy byl umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Žalobce neuvedl žádný azylově relevantní důvod či objektivní okolnost, která mu bránila podat žádost o mezinárodní ochranu dříve. Všechny tři podmínky vymezené ve shora zmiňovaném rozsudku č. j. 10 Azs 288/2016-27 tak byly naplněny.

27. Krajský soud se s ohledem na skutkové okolnosti ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že v posuzované věci existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově. Z jednání žalobce lze usuzovat na to, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu usiloval o oddálení rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho výkonu. Soud nemá v této věci jakékoliv pochybnosti o tom, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla účelová ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Závěry žalovaného krajský soud shledal přezkoumatelnými a krajský soud se s nimi ztotožnil.
28. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že žalovaný dostatečně neposoudil možnost uložení zvláštního opatření. Podle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době).
29. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, volba některého ze zvláštních opatření namísto zajištění cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.
30. Krajský soud na rozdíl od žalobce shledal, že se žalovaný nemožností uložit zvláštní opatření v napadeném rozhodnutí zabýval. Odůvodnil ji tím, že by uložení zvláštního opatření nebylo účinné kvůli předchozímu jednání žalobce, na základě kterého se lze oprávněně domnívat, že by v případě propuštění ze zajištění byl ohrožen průběh řízení o správním vyhoštění. Žalovaný se s posouzením možnosti využití zvláštních opatření vypořádal stručně, a to v rámci hodnocení vlastních důvodů zajištění. Takový postup nevyloučil ani Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018–32. Je třeba přisvědčit žalobci, že úvaha žalovaného byla velmi stručná, na samé hranici přezkoumatelnosti, přesto v kontextu celého rozhodnutí lze dle krajského soudu seznat, z jakých důvodů dospěl žalovaný k závěru, že není možné zvláštní opatření uložit. Žalovaný zohlednil pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů České republiky, s čímž se krajský soud ztotožňuje. U žalobce totiž existuje důvodná obava, že by s žalovaným nespolečně pracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření, a že by

tak bylo ohroženo zabezpečení jeho dostupnosti pro řízení o správním vyhoštění, příp. pro jeho následný výkon.

31. Krajský soud má tak za to, že vzhledem k dosavadnímu jednání žalobce, který nelegálně přicestoval do České republiky, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu v České republice pobýval a následně i pracoval, svou situaci se nesnažil jakkoli řešit, přestože si byl vědom, že porušuje právní předpisy, existují oprávněné důvody se domnívat, že by v pobytovém středisku či při pobytu na jiné adrese, kterou žalobce ve správním řízení ani neuvedl, nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil se opět ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018-32, bod 21, výše citovaný č. j. 6 Azs 22/2020-19, bod 25). Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. V průběhu správního řízení žalobce nepředložil žádné podklady a netvrdil žádné konkrétní skutečnosti prokazující, že by jakékoli ze zvláštních opatření mělo být v případě žalobce realizovatelné.
32. Žalobce po podání žaloby předložil Doklad (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 5. 2. 2025, podle kterého ubytovatel poskytl ubytování žalobci na dobu bez omezení. Krajský soud shledal, že toto potvrzení není součástí správního spisu (příčemž ani nemohlo být, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 1. 2025 a doklad je datován 5. 2. 2025), žalovaný tak neměl možnost se s tímto potvrzením v napadeném rozhodnutí vypořádat; krajský soud mu v tomto ohledu tak nemá co vytknout. Sám krajský soud tak potvrzení neprovedl k důkazu, jelikož by nebylo s to napadené rozhodnutí jakkoli zvrátit. Pro úplnost je třeba doplnit, že potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě shledat jako záruku toho, že by se žalobce na dané adrese skutečně zdržoval. Žalobce neuvedl žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou indicii pro závěr, že žalobce by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Taktéž se ze správního spisu nepodává, že by žalobce žalovaného vyrozuměl o tom, že u něj lze opatřit zvláštní opatření, jak tvrdil v žalobě.
33. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil pouze v obecné rovině, nijak nekonkretizoval, jaké skutečnosti měl žalovaný zohlednit v jeho prospěch (kromě předložení ničím nezdůvodněného potvrzení o ubytování, a to až v soudním řízení). Ze správního spisu takové skutečnosti neplynou. Žalobce neuvedl ani žádné zvláštní okolnosti, které by vyvažovaly nedůvěru v žalobce plynoucí z jeho pobytové historie a protiprávního jednání. Z uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že v případě žalobce nebylo uložení zvláštních opatření možné.
34. Krajský soud neshledal pochybení žalovaného ani při určení délky zajištění.
35. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu „*Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů*“.
36. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, vyslovil, že dle čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, má být žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn pouze po co nejkratší dobu. Žalovaný proto nemůže bez podrobnějšího odůvodnění přistoupit ke stanovení doby zajištění na její maximální zákonem povolenou délku, která nyní činí šest měsíců. Nejvyšší správní soud tak dospěl k jasnému závěru, že „*ustanovení § 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném od 1. 7. 2023, umožňuje zajistit žadatele o udělení mezinárodní ochrany na maximální dobu 180 dnů*“.

To však neznamená, že Ministerstvo vnitra může dobu zajištění stanovit na tuto novou maximální délku pouze s odůvodněním, že řízení ve věci mezinárodní ochrany může dle § 27 odst. 1 písm. a) citovaného zákona trvat až šest měsíců“.

37. To se však v posuzované věci nestalo. Žalovaný nejen že nestanovil maximální zákonem předvídanou lhůtu 180 dní, ale 110 dní. Navíc popsal, jak této lhůtě došel. Délku zajištění navázal na řízení o mezinárodní ochraně, neučinil tak však obecně, ale popsal jednotlivé časové úseky (90+15+5), čemuž nelze nic vytknout. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, podle kterého zpravidla „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ze zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“ Námitka týkající se délky zajištění tak také není důvodná. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval kasační soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, zpravidla „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ze zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“
38. Krajský soud uzavírá, že žalovaný pro vydání napadeného rozhodnutí opatřil dostatečné podklady, napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, jelikož z něj lze seznat, z jakých úvah vycházel, jaké skutečnosti vzal za rozhodné a obsahuje řádně popsané důvody rozhodnutí. To platí jak pro samotný závěr o nutnosti zajištění žalobce, tak nemožnosti aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a v neposlední řadě také o úvahách stran stanovení lhůty zajištění žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 19. února 2025

Mgr. Jana Volková

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

samosoudkyně